

Sygn. akt IV KK 697/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **D. R.**,
ukaranej z art. 92a k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 29 kwietnia 2022 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranej
od wyroku nakazowego wydanego przez Sąd Rejonowy w M.
z dnia 13 lipca 2021 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Główny Inspektor Transportu Drogowego skierował w dniu 7 lipca 2021 r. do Sądu Rejonowego w M. wniosek o ukaranie sygn. RSOW (...), dotyczący D. R., której zarzucił, że w dniu 25 października 2020 r. o godz. 22:22 w lokalizacji (...). 1.028, kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym w ten sposób, że na

odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 70 km/h kierowała pojazdem z prędkością 90 km/h, tj. popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem nakazowym z dnia 13 lipca 2021 r. sygn. II W (...), uznał obwinioną winną popełnienia czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w., za które na podstawie powyższego przepisu, a także art. 20 k.w. i art. 21 k.w., wymierzył jej karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 4 sierpnia 2021 r. (k. 27).

Od tego orzeczenia, na podstawie art. 110 k.p.w., kasację złożył Prokurator Generalny. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 92a k.w. oraz art. 20 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionej za stypizowane w pierwszym z wymienionych przepisów wykroczenie kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a tym samym wymierzenie kary, która nie jest przewidziana w przepisie stanowiącym podstawę ukarania obwinionej, a także w wysokości, która nie jest przewidziana w przepisie określającym maksymalny wymiar kary ograniczenia wolności za popełnienie wykroczenia. W konsekwencji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna, wobec czego podlegać mogła rozpoznaniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zgodzić się bowiem trzeba ze skarżącym, który zarzucił, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego, powołanych w zarzucie kasacji.

Zgodnie z brzmieniem art. 92a § 1 k.w., obowiązującym do dnia 1 stycznia 2022 r. (przepis ten został znowelizowany na podstawie art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. (Dz. U. 2021, poz. 2328) i obecnie jego odpowiednikiem jest art. 92a § 1 k.w.) kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Jak wynika z powyższego, zagrożenie karne obejmuje wyłącznie karę grzywny, której wysokość określona została w granicach przewidzianych w art. 24 § 1 k.w. Wymierzając zatem obwinionej za popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w. karę ograniczenia wolności, niewątpliwie Sąd *meriti* dopuścił się rażącego naruszenia tego przepisu.

W takim stanie rzeczy niewątpliwie doszło do naruszenia prawa materialnego, które ma bezpośredni, oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia co do wymierzonej obwinionej kary. Skutkowało to uchyleniem zaskarżonego wyroku nakazowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Trafnie również podniósł autor kasacji, co jednak wobec stwierdzonego wyżej uchybienia ma już znaczenie drugorzędne, że orzeczony z obrazą prawa materialnego wymiar kary ograniczenia wolności również nie przystawał do kodeksowych reguł, normujących jej maksymalną wysokość (art. 20 § 1 k.w.). Przepis powyższy stanowi, że kara ograniczenia wolności trwa jeden miesiąc i wymiar ten nie podlega żadnym wyjątkowym modyfikacjom. Podzielić należało również zarzut odnoszący się do nieprecyzyjnego określenia podstaw prawnych wyroku.

Procedując powtórnie w granicach w jakich nastąpiło przekazanie (art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. i 112 k.p.w.) Sąd Rejonowy w M. uwzględni poczynione przez Sąd Najwyższy uwagi i rozstrzygnie o karze za przypisane obwinionej wykroczenie bez obrazu przepisów prawa materialnego.